

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mucenic și tămăduitor Pantelimon

Vin pe pământ cuvânt, și plin de umilință Mă aplec înaintea Tatălui ca să fac voia Lui și să cobor la om din slavă și să grăiesc, căci Tatăl Mă are cuvântul Său, și aceasta este ceea ce Eu trebuie să lucrez. Eu sunt Hristosul Tatălui Savaot, iar Tatăl Mă trimite așa cum are El de lucrat, și așa împlinesc Eu lucrarea Tatălui, și am cetele de sfinți și de îngeri în coborârea Mea și în lucrarea Mea.

Cu duh de sărbătoare de sfinți tămăduitori Mă așez în ziua aceasta în cartea Mea cea de azi și-Mi mângâi suferința când grăiesc, căci sunt numai o suferință, ca și Tatăl Meu, și mângâiere pentru Noi nu găsim de la om. Ne mângâie sfinții tămăduitori cu durerea din ei, ca și a Noastră, fiindcă adevărata taină care-i unește pe cei uniți este durerea cea pentru cer, și tot așa și pe pământ, unirea cea binefăcătoare este durerea cea pentru Dumnezeu între cei ce au de la Dumnezeu harul cel mare al lucrărilor cerești pe pământ, căci pe pământ este omul, și omul nu face nimic bun, decât durere lui Dumnezeu și apoi nevindecarea ei. O, se iubește pe sine omul și nu-l doare durerea pe care Mi-o face așa de șapte mii de ani, începând din rai, de unde Eu l-am așezat pe om ca să Mă mângâi cu el și ca să fie el fericit sub mângâierea Mea, dar cât de mult, o, cât de mult se semețește omul după ce Eu îl dăruiesc pe el cu cele de la Mine ca să le poarte și ca să-Mi aducă rod, și câtă durere se suie apoi la Mine pentru neumilința lui, pentru pierderea frumuseții pe care i-o dau Eu ca s-o poarte, umilința inimii, asemănarea lui cu Mine, căci Eu sunt plin de umilință înaintea oricărei fapturi în cer și pe pământ, că altfel Eu n-aș putea fi Dumnezeu precum sunt, din plămada umilinței de duh fiind zidit de Tatăl mai înainte de vecii, care au fost și sunt lucrarea lui Dumnezeu.

O, copii din porți, v-am așezat înaintea Mea ca să vă am coborâre a Mea în carte și să cuvintez în ea cuvântul Tatălui, căci Tatăl este în Mine când grăiesc. Sunteți tristuți și plini de umilință pentru durerile care sunt. În ele vă liniștiți inimioarele și ele vă sunt adăpost de furtuni și duh de veghe pentru Dumnezeu. O, nimeni nu vă pricepe pe voi, ci numai Eu! Omul simte ca omul, și tot așa și socotește. Inimioarele voastre însă nu mai simt din ele sau din om, ci simt din Mine, și tot așa își au și lucrarea, și de aceea nu vă pricep pe voi cei ce simt ca omul și nu ca Dumnezeu pe pământ cu inima, și de aceea am spus Eu vouă că nu e minte în care să nu aveți voi vină, dar Eu sunt Cel ce lucrez inimioarele voastre și Eu sunt Cel ce pun în ele ce trebuie să facă ele și să aibă ele în simțire și în lucrare atunci când ați mai putea lucra, și voi să nu așteptați să vă înțeleagă om pe pământ, căci omul are nevoie de mângâiere, nu de Dumnezeu, și nu este meritos omul prin ceea ce își face și vrea, și nu este drept cu Dumnezeu dacă el nu simte ca Dumnezeu și nu ca omul. Omul are nevoie de mângâiere, dar mângâierea cea de la Mine a lucrat în toată vremea altfel pe pământ peste om, și nu ca aceea pe care omul o caută. Nu-i place omului ceea ce-Mi place Mie. Durerea este cea care îl face Dumnezeu pe om. Omul însă caută mângâiere, și mângâierea și-o ia de la păcat, iar păcatul vine de la iubirea de sine, care este păcat, și își ia omul mângâierea de la plăcerile pe care și le face: mâncare și băutură, sau însurat și măritat ca pe vremea potopului, și prin aceste păcate cârtește omul înaintea lui Dumnezeu, căci e nemulțumit omul și își caută mângâiere și își caută bucurie. O, să-și caute, dacă plată bună nu vrea să-și zidească la Dumnezeu, și iată, Eu sunt plin de umilință înaintea omului, fiindcă el stă mare înaintea Mea prin voia sa.

O, omule, aștepti de la Dumnezeu tămăduire în toate durerile tale pe care nu ți le poți tu curma prin mângâierile pe care ți le faci! Iată, numai prin dureri poți fi cu inima spre Mine! Vezi tu ce te poate lega de Dumnezeu? Și dacă vezi, iubește mai mult decât orice altceva legătura ta

cu Dumnezeu, pe care El ți-o trimite pentru că te iubește, și nu fugi de ceea ce te leagă cu Dumnezeu!

Iată în ce inimi pot Eu să locuiesc cu locașurile Mele, dar taina lui Dumnezeu cu omul nu este pricepută de om, căci omul învață de pe pământ, și e sărac pământul de cer, și numai în cer este învățătură pentru om, dar omul nu vrea să ia.

Grăiesc cu umilință și cu durere multă cuvântul Meu din ziua aceasta de pomenire a sfântului Meu, mucenicul și tămăduitorul Pantelimon, cel care a iubit cu inimioara lui pe Dumnezeu și faptele de pe pământ, iar Eu i-am dat lui darul cel sfânt al purtătorilor de durere, al purtătorilor de Dumnezeu, căci Domnul este tot o durere din pricina depărtării de Dumnezeu a omului, șapte mii de ani de depărtare între om și Dumnezeu, durere lungă și grea, și îi trebuie duioșie omului pentru ca să poată fi el purtător de Dumnezeu.

O, poporul Meu, omul nu trebuie să caute vindecare de durere, ci trebuie să caute vindecarea depărtării lui de Dumnezeu, pe care nu și-o poate căpăta prin vindecarea durerilor. O, câți sunt, oare, ca să priceapă taina aceasta? Iată cât de mare Îmi este durerea, și tot așa și umilința, de vreme ce altceva nu am în cer și pe pământ mai mult decât durerea, care aduce umilință!

Dau să-Mi mângâi durerea cea din mijlocul tău, poporul Meu, și pe care cu greu o port. Cei ce-Mi poartă durerea sunt asemenea Mie și merg prin greu, ca și Dumnezeu. Cei ce nu-Mi poartă durerea dau să scape de ea și caută mângâierea, și așa s-au dus cei ce s-au dus de lângă Mine după ce au dat să Mă aibă și să Mă păstreze, dar dacă ei n-au învățat lângă Mine sarcina Mea, n-au știut ce caută când M-au căutat ca să Mă aibă, și M-au părăsit pentru că au fost nemulțumiți și s-au dus și au făcut rău lui Dumnezeu prin dusul lor și au făcut pată pe obrazul Meu, și o vor vedea pe ea când nu se vor aștepta s-o vadă.

Au căzut unii prin alții cei ce au fost nemulțumiți, și nu s-au tămăduit unii pe alții când au dat să se ajute pentru nemulțumirile lor. Am voit să-i tămăduiesc de iubirea de sine, de părerea de sine, de compătimirea de sine, de nemulțumirea de sine, dar nu Mi-au dat să pot, chiar dacă Eu eram tămăduitorul de bolile acestea prin ceea ce Eu sunt, tămăduitor de păcat pentru om. O, au căzut aceștia unii prin alții dacă pe Mine nu M-au primit să-i vindec, iar ei își căutau vindecare unul de la altul, și când se întâlneau se plângeau, se căinau, se mângâiau, iar Mie Mi-au dat durerea. O, cum să nu Mă doară, cum să nu Mi se audă acest oftat din cer și până pe pământ? Dau să încerc spre ei un duh de pocăință, căci cei ce pleacă de lângă Mine după ce au venit spre lucrările Mele și au stat, lasă apoi rușine pe obrazul Meu dumnezeiesc, și li se va plăti cu rușine mare și fiecare va primi ceea ce și-a strâns, ceea ce a făcut lui Dumnezeu bine sau rău, dar n-au milă pentru Dumnezeu cei ce-Mi fac Mie durere și feței Mele pată. O, rușine mare este după ce-L mărturisești pe Dumnezeu să-L negi apoi tot tu! O, unde s-au dus aceștia? La mai bine? O, nu! Iată, dacă nu fac după dorința lui, nu mai stă omul cu Mine. Mă apăr împotriva lor și Mă trag din calea lor dacă s-au îndoit de Mine, căci au lucrat în ascuns și rău, și nu Mă vor mai afla până ce Eu nu Mă voi arăta lor așa cum ei nu se așteaptă acum, și voi fi adevărat prin acest cuvânt, așa cum sunt adevărat mereu prin ceea ce grăiesc și împlinesc. Amin.

Le aduc lor aminte de ucenicul Meu cel necredincios iubirii Mele, față de toți ceilalți ucenici acum două mii de ani, căci acela a fost nemulțumit de Mine, dar vina era la el, pentru că el nu avea inima curată față de Mine și de ceilalți ucenici, până când din răutate și din neumilință a ajuns să Mă vorbească de rău, să Mă vadă rău și vinovat, să-Mi ducă vrăjmașilor Mei vorba despre Mine, până ce aceia l-au făcut să Mă dea lor, iar aceia, odată dat lor de către ucenicul Meu, au făcut ce-au voit ei cu Mine, iar ucenicul Meu zadarnic s-a mai căit apoi după ce a văzut cum au ieșit toate cele asupra Mea din partea răstignitorilor Mei.

O, ferească-i Dumnezeu pe toți cei care au gustat din masa Mea de azi a cuvântului Meu să facă ei nemulțumire și pretenție și să-i ducă acestea pe ei apoi la vrăjmașie asupra Mea și a mersului Meu cel de azi peste pământ! Unuia ca acela nu-i mai trebuie alte păcate care să-l apese, și iată câtă veghe, câtă răbdare, câtă iubire și câtă credință plină de statornicie îi trebuie apoi celui

ce bate ca să-i deschid Eu lui venirii Mele de azi, ca nu cumva să ajungă el apoi trădător și vrăjmaș lucrării dumnezeiești, cu care Tatăl M-a trimis să fac lumină mare peste pământ acum, când s-a stins cu totul veghea pentru venirea Stăpânului cerului și al pământului.

O, au căzut unii prin alții! Se plângeau pe ei înșiși unii altora, și numai de bârfă găseau, nu-mai defăimare era pe limba lor de la unul la altul în chip dușmănos și ascuns, și așa și-au făcut unii altora cădere, prin duh de judecată și de lipsă de iubire de Dumnezeu, căci nu se poartă ca ei cel ce zice și crede că are iubire de Dumnezeu.

O, fiilor cu care-Mi port venirea, cine umblă cu ascunzișuri față de voi în mijlocul poporului Meu de azi, așa vor păți toți, dacă nu se vor pocăi ca să se curățească de acest păcat, iar Eu i-am îndemnat mereu, dar ei n-au înțeles că mai dinainte le-am spus, și n-au luat aminte, și nimeni nu i-a mai ajutat apoi să se trezească din acest noroi, căci n-au primit. O, cei așezați de Dumnezeu înaintea Sa pentru lucrările Sale, aceia sunt cel mai mult vorbiți de rău de către cei ce nu vor să primească și să învețe de la ei, și se petrece ca și la școală, când cei care nu învață bine fac râs pe seama învățătorului și fac față la lecții de ochii celorlalți. Ei, tată, v-au tot vorbit de rău pe voi și v-au împrăștiat de la unul la altul, și apoi peste hotar ca păcătoși, ca nevrednici din cale-afară, dar cât sunteți voi de îndurerați și de strâmtorați și de sus și de jos și de neajutorați pentru Mine, acestea nu dădeau să vorbească nici unul, căci altfel și-au dat limba lor să grăiască. O, nu-l poți trage spre tine, nu-l poți slăbi spre tine pe cel pe care vrei să-l tragi de partea ta, decât căinându-te lui ca să-i storci duiosia spre tine și ca să-l despartă apoi pe el de mulți frați, și unii altora și-au făcut acest rău cei ce s-au despărțit de Mine și de voi apoi, unii pe alții s-au slăbit, căci n-au voit ei să lucreze pentru Mine. O, unii asupra altora au lucrat aceștia căderea lor din har. S-au dus cu vorba unii pe alții, și așa le-a trecut timpul, în loc să se fi făcut ei iubiții Mei, nu unii altora iubiți pentru slăbiciunile inimii lor. Ei au fugit demult de voi, demult, tată, mai înainte să nu mai stea ei lângă voi, căci s-au adunat într-un duh și și-au găsit așa de lucru și de răzvrătire în ascuns, și apoi s-au tras în lături, după ce mereu, mereu spuneau că așa vor face. Din duhul invidiei de frate și-au făcut rost de îndoială față de lucrarea Mea cea de azi, și au făcut păcatul defăimării de frate, și unii altora își serveau acest păcat și pe furiș lucrau și defăimau, iar prin duhul căinării se slăbeau unii pe alții la mila cea dăunătoare de suflet și de cale cu lumină pentru ei, și i-a mâncat pe dinăuntru reaua lor lucrare, și nicidecum nu i-a zidit pe ei întru Mine, ci, din contra, i-a ridicat împotriva voastră pe ascuns și apoi pe față mereu, mereu, de parcă pentru asta i-am primit Eu pe ei când au bătut să intre în staulul poporului Meu, și vor da aceștia răspuns unii pentru alții înaintea Mea, precum este scris.

O, fiți cuminți, tată! Lăsați așa, fiilor! Nimic să nu vă despartă pe voi de dragostea Mea! Eu merit să Mă slujiți, tată, nu merit să Mă părăsească cei pe care-i am din vecii, și nici cei pe care i-am îmbrățișat când au venit lângă voi, iar Eu i-am iubit așa cum au fost ei, până ce ei s-au semețit și s-au întors împotriva Mea, pe furiș făcând aceasta, și acum se scutură că n-au făcut ei așa ceva. Acum ei Mă caută pe alte căi să fiu cu ei, și nu iau cuvântul Meu de peste voi pentru oamenii de pe pământ, care vor să Mă primească așa cum vin Eu pentru ei.

Iată, primim lovituri din părți din pricina celor ce au fugit și au dat de râs lumii și celor necredincioși, și păcatul acesta stă peste ei. Eu nu-i pot ajuta prin voi cu nici un chip, fiindcă voi sunteți înaintea lor prea urâți, prea neiușiți, prea judecați ca vinovați, și ei își ascund păcatele lor sub așternutul lor și au grijă să vă vorbească pe voi de rău, chiar dacă acum au sfârșit de lovit. O, numai cei ce se știu vinovați încearcă dezvinovățiri, așa cum au lucrat aceștia ca să-și arate fața curată, dar ei au fugit de voi, fiindcă nu și-au putut purta față în față cu voi vina lor asupra voastră, și așa s-au descoperit. O, n-au avut inima curată față de voi, și nici dragostea, iar Eu și cu voi știu starea lor, și Eu stau în fața rugăciunilor voastre și vă aud când Îmi spuneți duios: Fie, Doamne, mila Ta spre noi și spre ei!

O, numai dacă ar fi doi dumnezei adevărați, numai atunci ar fi să fiți îndreptățiți pentru alegerea voastră de a părăsi voi calea Mea și cărarea cuvântului Meu de azi, dar cum drumul este

unul pentru lucrarea Mea, tot așa și Dumnezeu, Unul este, și este adevărul, pe care voi nu-l puteți împărți în două pentru dreptatea pe care vreți s-o aveți, chiar dacă ați ridica și mai dușmănește mâna asupra lucrării Mele și a celor cu care o port Eu între cer și pământ, aceasta vă spun Eu celor ce atât de adânc M-ați îndurerat prin viclenia cu care ați lovit în urmă și apoi v-ați dat deoparte de lângă poporul Meu. Eu, Domnul, vă îndemn să lăsați fruntea în jos și să vă vedeți căderea din brațul Meu cel părintesc și lipsa voastră de înțelepciune de sus. Ați luat-o pe căi lăturalnice, tată, și v-ați lipit cu lumea și ați disprețuit pe poporul cuvântului Meu, și aceasta ați pățit din pricina îngâmării și a vicleniei cu care v-ați învățat, fiilor, iar din pricina neascultării voastre Îmi hulește acum pe ici, pe colo, omul din lume lucrarea cuvântului Meu, văzându-vă pe voi departe de ceea ce ați fost lângă Mine. Dar iată, Eu Mă apăr, căci trebuie să fac aceasta în apărarea Mea, și le spun celor ce dau să hulească și să lovească, le spun că Eu, Domnul, am fost disprețuit de ucenicul Meu și dat spre batjocură din pricina nemulțumirii lui cea asupra Mea, căci el a așteptat slavă mare prin lucrarea Mea cu ucenici lângă ea și nu M-a ajutat ca Ioan, ca Iacov și ca cei ce au suferit ca și Mine dispreț și durere de la oameni pe pământ.

Este însă pocăință pentru orice păcat, numai să se lase omul deșteptat din somnul depărtării lui de Dumnezeu, căci Eu rămân Cuvântul Tatălui peste pământ și lucrez pe mai departe lucrarea Sa. Amin.

Eu, Domnul, nu mai primesc rugăciunea celor ce M-au părăsit pe Mine și pe poporul Meu și Mi-au făcut rost de batjocură din partea celor necredincioși, și nu mai primesc jertfă de la ei, căci ei Mi-au clătinat așezarea Mea, ci doar pocăința poate că le-aș mai primi-o dacă ar fi ea așa cum iubesc Eu să stea ea în om după ce omul Mă frânge sub lovituri. Am spus celor din porți că e mai mare păcatul cârtirii decât păcatul călcării zilei de post sau al oricărui păcat, sau decât păcatul pentru nelucrul dat de Mine să-l îplinească omul cel credincios, căci este scris în Scripturi despre pedeapsa poporului Israel pentru cârtire, și să învețe din Scripturi să se vindece de cârtire cel ce păcătuiește prin acest păcat, care aduce moarte grea și mare durere lui Dumnezeu.

O, fiilor care ați găsit cu cale să fiți nemulțumiți și să loviți apoi pentru nemulțumirea voastră față de cei ce-Mi stau înainte pentru ca să Mă fac cuvânt peste pământ acum, la sfârșit de timp! Să știți, tată, de la Mine, Domnul, că toate câte voi ați aruncat în ei pe ascuns și pe față, au lovit în Mine cu puterea răutății din voi, și pe care voi n-ați simțit că o aveți și nu v-ați dat seama de ea și ce ar fi să iasă din ea, dar toate au lovit în Mine, căci Eu, Domnul, așa am fost în toate vremile, i-am ocrotit și îi ocrotesc pe cei ce-Mi slujesc, și iată, stau scut în fața loviturilor de peste ei, fiindcă ei Îmi trebuiesc lucrului Meu cel de azi, cu care-Mi slujesc ei pentru venirea Mea cu judecata fapturii. Iată, M-ați umplut pe Mine de răni proaspete, și le veți vedea, că vi le voi arăta, și vi le-am și arătat pe fața lucrării Mele, pe care voi ați pus pată. Ați gândit că puteți arunca cu cuvintele voastre aspre spre cei de sub crucea venirii Mele ca să-i slăbiți și ca să vă facă voia și să-i supuneți temerii. Eu însă numaidecât am coborât în ei întărire mare pentru durerile de la voi și M-am umplut de umilință și Eu și ei ca să putem răbda și purta. Sunt numai o suferință și Eu și ei și ne mângaiem cu durerile care sunt, dar lucrăm Tatălui ceea ce vine de la El să lucrăm. Mă uit la voi cum vă scuturați de vină și cum nu se lipește de voi trezirea și pocăința cea vindecătoare de întuneric, și Mă uit cum vine pe pământ adevărul cuvântului Meu, pe care-l rostesc de cincizeci de ani pe pământ în mijlocul poporului care M-a auzit. Păcatul nemulțumirii, păcatul răzvrătirii și al cârtirii, păcatul defăimării și al învinuirii, păcatul judecății de frate, când voi nu aveți de făcut aceasta, o, aceste păcate le-a făcut Israel în pustie asupra glasului Meu din mijlocul lui, care era prin Moise. O, zadarnic dați să stați acum liniștiți, după ce Mi-ați făcut atâta rană, tată. Vă mințiți pe voi înșivă căutând așa, atâta vreme cât ați stărnit răutate mare asupra lucrării cuvântului Meu, căci n-are vină cel ce împrășteie acum peste lucrarea Mea defăimarea cea din fiecare zi, ci au cei ce l-au împins pe el la necredință, tată. Mă zbat cu toți cei din cer să găsesc cumva prilej blând să vă trezesc spre păneri de rău, spre tămăduire să vă chem, iar sfinții

Mei cei tămăduitori au aceeași suferință și am cu cine să-Mi duc suferința dacă voi n-ați iubit să suferiți pentru numele Meu și nu pentru al vostru.

Eu, Domnul, caut să Mă păstrez încă blând, fiindcă mintea celor ce Mi-au adus încercare de la mijloc peste mersul cuvântului Meu, e amețită, e bolnavă, și poate, poate va da să caute spre tămăduire, spre lumină să caute. Amin.

— *O, și eu, Doamne, și eu, tămăduitorul Pantelimon, port din plin durerea Ta, ca și pe pământ de la cei răzvrățiți asupra Ta atunci. O, și eu sunt tot o durere de la toată răzvrătirea și neascultarea și ne iubirea și ne jertfirea cea pentru Tine și pentru numele Tău cel mare din partea celor ce i-ai iubit și i-ai primit sub scutul Tău ocrotitor. O, e tare, tare greu cu omul și nu-l doare pe el durerea pe care Ți-o face mereu pentru iubirea de sine, de parcă el e mai mare ca Tine și mai de folos ca Tine între pământ și cer.*

O, câte lacrimi pe fața Ta și a sfinților Tăi, care plâng cu Tine, ca și Tatăl, Doamne! Omul se ocrotește pe sine și se teme că lucrează prea mult, că se odihnește prea puțin și că prea mult face pentru Tine și nu i se dă drepturi, de parcă Tu ești mai mic decât el, mai neînsemnat decât el. O, cine nu Te iubește prin suferință și prin jefă și prin bucuria de a le purta el pe acestea pentru numele Tău cu totul, acela nu înțelege ce înseamnă Dumnezeu și iubirea cea pentru Dumnezeu.

O, să ne umilim, Doamne blând, și prin dureri să ne păstrăm în duhul mângâierii! Nu este rușine între om și Tine, între om și binefăcătorul lui cel de la Tine, nu este. Nu înțelege cel ce vine spre Tine care este taina Ta care-l ține unit cu Tine pe el. Omul este el, și nu vrea să se schimbe pe el cu Tine, și de aceea este el neputincios pentru el și pentru Tine. N-ai cu cine să Te mângâi, decât cu suferința cea de la om. Omul are nevoie de mângâiere, și mângâierea și-o ia de la păcat, de la plăceri, de la iubire de sine, dar el iubește moartea când face așa. Tu însă ești Dumnezeu și Om plin de suferință, plin de durere, că altfel nu poți fi Dumnezeu, și iată, nu vrea omul să fie ca Dumnezeu și numai ca Dumnezeu, ca să fie cu El apoi pe veci de veci nedespărțit la Tatăl. Își face omul rost mereu de despărțire de Tine, și Tu plângi față în față cu el când el face aceasta, și el nu Te vede că plângi.

O, fii ai cuvântului lui Dumnezeu din zilele acestea, nu e bine să-L depărtați pe Domnul de lângă voi cu mintea și cu vederea, și pe voi de El pentru cele ce faceți și sunteți și grăiți, ca și cum El nu este în toată vremea de față. O, nu-L dați deoparte! Chiar dacă nu-L vedeți, El este de-a pururi, față în față cu tot ceea ce sunteți și faceți voi, și scriu îngerii ca să fie scris. O, faceți-vă rost de tămăduire! Ștergeți la Domnul pe cele ce vă învinuiesc la El, ca să nu mai rămână ele! Stați tot timpul față în față cu Domnul în tot ceea ce faceți și voiți și grăiți, ca să fiți cu frică și să nu vă pierdeți din Dumnezeu, căci ochiul Lui este pururea deschis, și este ochiul lui Dumnezeu. La fel și urechea Lui, fiilor. O, aduceți Domnului inimile și lăsați-I-le Lui, nu le țineți vouă, căci omul nu-și poate lucra salvarea, ci mai degrabă slăbirea și primejdia vieții. Stați deschiși și stați plăcuți Domnului și la toți cei din jur frați ai voștri și stați mulțumiți întru toate, umiliți prin toate, ca să nu cădeți în păcatul nemulțumirii, care să vă scoată apoi de la Dumnezeu. O, stați curați cu inima și cu mintea, și mână cu mână să dați ca să semănați între voi, căci deosebiriile dintre voi când sunt și tot rămân, vă despart sufletește, și apoi trupește vă despart. O, iubiți să fiți și nu să vă pierdeți, iar pentru aceasta vă trebuie călăuză în toate și în toată vremea, dacă știți s-o păstrați și s-o aveți prin duhul credințioșiei din voi și dintre voi. Fiți sfinți cu iubirea și cu umilința, și veți fi sănătoși întru toate darurile sfinte și slujitori cu ele apoi Domnului! Această tămăduire vă aduc eu în ziua mea de serbare dacă știți să voiți și să luați și să purtați și să împărțiți apoi, spre mângâierea cea de la voi a Domnului nostru, Cel atât de îndurerat, atât de disprețuit de om.

M-am așezat pe masa lor cu doctorie, Doamne. Să fie sfinți precum Tu ești, sfinți cu iubirea și cu umilința, și așa Te vor putea avea și purta, și așa vor putea ceea ce Tu aștepti să poată ei. Amin.

— Eu, Domnul, am avut martori în ziua aceasta pe sfinții mucenici tămăduitori, și au mâncat ei la masa Mea cu tine, poporul Meu. Hrana Mea și a lor este durerea cea de la om și multa Mea zbatere ca să-l aduc pe om la chipul și asemănarea cu Mine, căci am venit pe pământ acum două mii de ani ca să Mă vadă omul și să-Mi vadă lucrarea și slava ei și s-o știe apoi din unul în altul, iar acum iarăși cuvintez și trezesc oamenii să ia aminte la Dumnezeu și să împlinească ei voia Sa pentru salvarea lor din păcat și din moartea pe care o aduce el peste om, atât cât omul nu vrea să priceapă cu mintea lui de om.

Eu, Domnul, îți fac mereu trezirea, poporul Meu, îți fac, tată, mereu rost de duhul veghii și al jertfei tale cea pentru venirea Mea, căci vin zilele Domnului și nu e omul pregătit pentru ele ca să le poată trece și ca să rămână omul. Fii, tată, ochi și urechi la glasul Meu cel din mijlocul tău, la povața Mea cea de sus și cea de jos, ca să nu te prindă fără veste fiorul nopții dacă n-ai iubi lucrarea zilei, lucrarea salvării și a veghii cea pentru ea, tată! O, e zi de tămăduire. Ia pe tine cămașă tămăduitoare, ia ascultarea cea fără de cârtire, tată, căci Eu nu te duc la rău dacă Mă ascuți și nu-ți cer ceea ce știu că nu poți, iar dacă nu-Mi dai, ai vină, fiule, și Îmi faci rană, și Îmi faci lacrimă. Toate neputințele sufletești și trupești vin de la ne iubire, de la lipsa de Dumnezeu vin. Mai mult acum Eu nu-ți grăiesc, căci sunt îndurerat mult, și dau să te ocrotesc de durerea cea de la ranele Mele, care dor în adâncul Meu.

Am grăit și azi multa Mea durere, deșertându-Mă cu ea în carte ca să fie scrisă și să mărturisească ea. Am grăit și alte dăți, dar omul caută numai mângâiere, și vai lui, că nu știe ce pierde când caută ceea ce rămâne de el. Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce rămân și sunt cu cei ce rămân lângă Mine, purtându-Mi sarcina Mea ca niște dumnezei micuți ai Mei sub mâna Mea cea tare pentru ei, mâna Domnului cu cei micuți ai Săi, care-L iubesc pe El fără de murmur, fără de cârtire, fără despărțire sub greu. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu cel din ziua aceasta, prin care sfinții tămăduitori s-au hrănit la masa Mea de azi. Eu, Domnul Iisus Hristos, pecetluiesc cu numele Meu tot cuvântul cel ieșit din gura Mea, căci lucrarea Tatălui este el, și Eu vin pe pământ să împlinesc lucrarea Sa, lucrarea Tatălui Savaot, Tatăl Meu. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2010